

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3819/11
Дана 05.10.2011. године
Б Е О Г Р А Д

накнада штете за изгубљену зараду

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа у парници из радног односа **тужиље АА** коју заступа адвокат АБ, против **туженог "ББ"**, ради накнаде штете, одлучујући о изјављеној жалби туженог против пресуде Првог основног суда у Београду 2 П1.бр.5472/10 од 24.01.2011.године, донео је у седници већа одржаној дана 05.10.2011.године

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду 2 П1-5472/10 од 24.01.2011.године у ставу један, четири и пет изреке а жалба туженог у том делу одбија као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду 2 П1-5472/10 од 24.01.2011.године у ставу три изреке и обавезује тужилац да туженом исплати износ по основу законске затезна камате обрачунате на износ од 92.083,00 динара за период од 28.07.2005.године до 17.06.2009.године, а у року од 8 дана од дана достављања преписа ове пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 2 П1-5472/10 од 24.01.2011.године у ставу један изреке усвојен је тужбени захтев тужиле па је обвезан тужени да тужиле на име накнаде штете за изгубљену зараду за период од 01.03.2006.године до 18.10.2009.године исплати месечне износе зараде са законском затезном каматом на те износе и то за период новчане износе у вредности и са законском затезном каматом од датума до исплате као у његовом садржају с тим да се од укупно обрачунатог потраживања тужиле одбије у корист туженог износ од 54.751,00 динара колико је тужиле примила од Националне службе за запошљавање за период од 10.08.2005.године до 28.02.2006.године све наведено у року од 8 дана од дана пријема преписа

пресуде под претњом принудног извршења, ставом два изреке делимично је усвојен противтужбени захтев туженог па је обавезана тужила да туженом на име повраћаја исплаћене отпремнине исплати износ од 92.083,00 динара са законском затезном каматом од 18.06.2009.године до коначне исплате, ставом три изреке одбијен је као неоснован у преосталом делу противтужбени захтев туженог који се односи на исплату законске камате за период од 28.07.2005.године до 18.06.2009.године, ставом четири изреке одбијен је као неоснован приговор застарелости истакнут од стране туженог поднеском од 22.12.2009.године за потраживање тужиле за период од 01.03.2006.године до 12.11.2006.године, док је ставом пет изреке обавезан тужени да тужили исплати трошкове парничног поступка у износу од 131.850,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против ове пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу у погледу одлуке садржане у ставу један, три, четири и пет њене изреке због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења из одредбе члана 372 ЗПП Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

-жалба је делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП нити других битних повреда одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном утврђењу у поступку доношења ожалбене пресуде следи: да је тужили у радном односу на неодређено време код туженог на пословима спремачице у Радној јединици Базна механизација у Добановцима, решењем туженог број 14734 од 08.07.2005.године отказан уговор о раду број 14734 од 01.08.2002.године на основу одредбе члана 179 став 1 тачка 9 Закона о раду и исплаћена јој отпремнина у износу од 92.083,00 динара, да је правноснажном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П1.1734/05 од 19.11.2008.године (ова пресуда је постала правноснажна 18.06.2009.године а извршна 30.09.2009.године) усвојен тужбени захтев тужиле и поништено решење туженог број 14734 од 08.07.2005.године и обавезан тужени да тужилу врати на рад на радном месту спремачице или друго одговарајуће радно место према њеној стручној спреми и радним способностима и усвојен тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужили на име накнаде штете због изгубљене зараде за период август 2005.године – фебруар 2006.године исплати новчане износе у вредности и са законском затезном каматом од датума до исплате као у садржају изреке ове пресуде, да је тужба у овој парничној ствари поднета 12.11.2009.године, да вредност изгубљене зараде тужиле за период од 01.03.2006.године до 18.10.2009.године износи у вредности и са датумима доспелости као у ставу један изреке ожалбене пресуде, да је тужила остварила накнаду по основу незапослености код Националне службе за запошљавање од 10.08.2005.године до 28.02.2006.године, да је износ отпремнине од 92.083,00

динара тужилџи као вишку исплаћен 28.07.2005.године.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право у погледу одлуке садржане у потврђујућем дели изреке ожалбене пресуде, док је у односу на одлуку садржану у преиначеном делу изреке побијана пресуда заснована на погрешној примени материјалног права због чега је у том делу одлучено као у изреци ове пресуде.

Наиме, супротно наводима жалбе постоји материјално правна одговорност тужене за штету коју је тужилац претрпео због незаконитог престанка радног односа отказом уговора о раду на иницијативу послодавца применом правила из одредбе члана 172 став 1 у вези члана 154 став 1 Закона о облигационим односима. Доказно сведочанство за то је правноснажна пресуда тада Четвртог општинског суда у Београду П1.бр.1734/05 од 19.11.2008.године којом је поништено решење о отказу уговора о раду тужилџи број 14734 од 18.07.2005.године.

Правна последица тога је и реституција у правима тужилџе по основу изгубљене зараде применом правила из одредбе члана 185 став 1 и 2 ЗОО.

Правилна је и одлука у овом делу о камати јер се иста заснива на правилној примени одредби члана 227 и 324 став 1 ЗОО.

Нема покриће навод жалбе да је наступила застарелост потраживања накнаде штете код одлучне чињенице да је побијана пресуда Четвртог општинског суда у Београду П1.бр.1734/05 од 19.11.2008.године правноснажна 18.06.2009.године, а да је тужба у овој парничној ствари поднета 12.11. исте године. У тој правној ситуацији тужба је поднета у оквиру и објективног и субјективног рока застарелости потраживања у смислу члана 376 ЗОО потраживање накнаде штете. Наиме, овде је застарелост почела тећи у смислу одредбе члана 361 став 1 ЗОО са правноснажношћу назначене судске одлуке којом је поништено решење о отказу уговора о раду. Ово са разлога што је до тога датума то решење егзистирало као правно вредан акт у правном саобраћају због чега тужилац и није могао раније потраживати накнаду штете. Пошто је назначена судска одлука постала правноснажна 18.06.2009.године у присуству изнетих разлога следи да је тужба поднета пре наступања застарелости из члана 362 ЗОО и да је зато неосновано употребљен приговор застарелости потраживања из члана 360 ЗОО јер тужилац није изгубио право захтевати испуњење обавезе у присуству претходних разлога. Супротни наводи жалбе су неосновано употребљени на ову тему.

Правилно је одмерена накнада штете и са становишта умањења зараде применом правила из члана 192 ЗОО.

Ради тога ожалбена пресуда је потврђена у ставу један и четири њене изреке.

Међутим, побијана пресуда је преиначена у погледу одлуке о камати садржана у ставу три изреке ожалбене пресуде. Наиме, тужилџа је без основа

примила износ на име отпремнине од 92.083,00 динара (у том делу као и у делу за камату на тај износ од 18.06.2009.године побијана пресуда је правноснажна – одлука садржана у ставу два изреке). Међутим, неосновано је одбијен захтев туженог за камату за период од пријема отпремнине 28.07.2005.године до 17.06.2009.године. Ово са разлога што је тужила самим захтевом за поништај решења о отказу уговора о раду активирала поступак успостављања радно функционалне везе, па је остварено правило из члана 214 ЗОО да тужила као стицалац камату плати од дана стицања назначеног новчаног износа по основу отпремнине.

Првостепени суд је занемарио ову правну норму због чега је побијана пресуда у ставу три изреке заснована на погрешној примени материјалног права па зато и преиначена и одлучена као у изреци ове пресуде.

Нема покриће навод жалбе да се побијана пресуда заснива на битним повредама одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП изрека пресуде је јасна, разумљива и у сагласности са разлозима из образложења пресуде.

Правилно је и на закону засновано решење о накнади трошкова парничног поступка садржано у ставу пет изреке побијане пресуде а одлука у преиначеном делу изреке побијане пресуде је правно без значаја с обзиром да је реч о споредном потраживању – камати а не износу главнице.

Са изложеног, а на основу одредби члана 375 и члана 380 став 1 тачка 4 ЗПП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Боривоје Живковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић